

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' Ήδρα πάλιν ατ' Αθήνας.

Χίλια όκτακόσια κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούτ' Ερωμούς άχρετα.

Τών ύρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έγω έπινοάω — κι' όποτε μου κανεβαίνει.
Ευνομήτας θά βήγωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι.
και 'σπου' Αθήνας τόν πάλιν — και εις τήν έλληδοσιν.
και εις τήν Ελλάδα δέν — δίχως νάκις κι' έντοσιν.
Ευνομή για κάθε χρόνο — όσα όφράτα είναι μένο.

για τή ένα ήμας μέρη — όσα όφράτα και 'σο ό χέρι.
Κι' ένα φύλλο έν κρατή — έντις ενόρομητής,
κι' όποτε τόν παρή δέν δίει — θα τόν πάη καίρο φίλι.
Γράμματα και συνόροι — άπ' εύθείας προς έμά.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Δεκαέξη τού Γεννάρι,
τό Τριψίδι αριθρέει.

Τετρακόσια δεκαέξη,
ένα κρίσις θα μίς τρέξη.

Ο Φασουλης συνομιλεί
μέ τήν κυρίαν Φασουλή.

Ο Φ. — Είς τούτους τούς εύδαίμονας, κυρία μου, καιρούς
καίρηθην κι' άπεράσιον να δώσω τρείς χορούς.

Η Φ. — Κι' έγώ τό είχα κατά νούν ...

Ο Φ. — Καλέ τό λέν κι' οι Γάλλοι

πώς συναντώνται πάντοτε οι νέος οι μεγάλοι.

Η Φ. — Ναι, οι ρανκόντρ έλ γάρ'κ' έσπρι...

Ο Φ. — Λοιπόν άνυπερήτως

τρείς μάλους άπεράσιον να δώσωμεν έρίτες.

Δέν θα περάσωμεν κακά κι' αυτό τό καρναβάλι.

Ελλάς τε και τό γένος μου κι' ή θείσις μ' έπιβάλλει

νά συμμορφώνωμαι κι' έγώ σάν άνδρωπος άξίας

νά ταυστηρά καθήκοντα τής έθιμοταξίας.

Συ, τί, πού για τραγιάματα καθούλο δέν κουραζέσαι

και τήν πολλήν ευγένειαν καί μου τήν μοιράζέσαι,

έφίλις σάν Πριγκήπισσα και πάπια τού γιαιού

νά προσκαλέσις τόν άφρόν τό κόσμου τού καλού

και ν' άποδείξει πώς κι' έμέ, πού τόσο άγαπής,

έφίλις νωμός μ' έβάπτισε και πού έφίλις παππάς.

Η Φ. — Άγαπητή μου Φασουλή κι' έπότη μου Βαρόνε,

όπως μαλαξεί πιτέρα ή όρνιθες τόν τρώει.

Όπως έγώ τό πιτέρα ποτέ μου δέν μαλαξώ

και πάντα μέ Πριγκήπισσις έπισηκίην έλλαξώ,

δέν δέ συγχάκις έσραγα μαζί σου ψωμοτύρι

μέ τό συρμού παν έθιμον ή Φασουλή έτήρει,

νά ελθωμόησασμεν κακά και πόνοος άσιατις,

ή τό σπότη μας άνθων τή; άριστοκρατίας,

κι' ό κόσμος για τούς τρόπους μας μάς ειπε μιλ μερσι

κι' έσώθρακα μεταξωτά έφύρεσις και σύ,

και προς άμίλλας εύγενεί ή σκέψις μου μ' ώδήγη

και μόνη μου 'στές Άλεπούς έπήγα τό κυνήγι,

κι' όλ' οι άγώνες, Φασουλή, άπίσθησαν αίσιας

κι' έτσάκωσα τήν Άλεπού κρυφά και δημοσίως,

κι' έθάμβωσα τούς κόμ ήλ φά αυτής τής κοιωνίας

μέ τίτλους και πραγμηννάς άρχαίας εύγενείας,

κι' όπότεν συνεκίρηθησαν τρείς δέισσιον σπουδαίως

νά κάμουν κύκλον ντιστεγιά κι' έίλισσα πάς χυδαίος,

κι' άπερασιθ' εις μερικά συμβουλιά των κρυφά

μακράν άπό τά πρόβατα να μείνουν τά έφίλια,

τότε κι' έγώ έφώναξα μετά παντός έγκρητύου

πώς πρέπει να χωρίσωμεν τήν ήραν έκ τού σίτου,

κι' έπίταξα τήν κάλτσον μου μέ τας λοιπάς μαζί

σε κάθε ράτσα πρόστυχη και 'στους μπουρζουάκι,

και προς στιγμήν άνόισθησα τό γένος τών Φλαβιων

κι' έδούσα τό φύλον μου και σε τό Ρωμαιοκό,

και τούτον τόν πολύπικρον κι' αιδώτιον σου βλον

ώσαν πετόν, Φασουλή, έγγλίκωνα μουλιέικα.

Ο Φ. — Καθ' όλα μ' εύχαρίστησις, κυρία συνένουός μου,

κι' έν άνθρώπος καταβόησα να λέγωμαι πού κόσμου

μόνον εις σε τό χρειστώ και 'στην πολλήν σου κρίσι,

πού τόσον έξηγηνέσις τήν βάνανούσν μου φύσι.

Εύγνωμόσυνι δι' αυτό και διακριθς λατρείς,

άλλ' ένα έχω μοναχά παράπονο, κυρία,

πῶς μ' ἔβην τὴν εὐγένειαν ἀνίκανος ἰράνης
 κί' ἀκόμη δὲν ἑκάφερις ἐν ἔκθετον νὰ κἄνης.
 Καί προ καιροῦ σ' ἐξέβρα τὸν φλογερὸν μου πόθον
 ὅτι πολὺ ἱπιθωμῶ δὲ μού γεννητός νόθον,
 καὶ σὺ γι' αὐτὸ παντάπασιν δὲν ἱεροτιμήθης
 κί' οὐδὲ προσπάσπων εὐγένειαν τὸν ἄλλου ἐμιμήθης
 καὶ τὰ σὺ φύγη ἀφῆσθαι ἐκαστὴ εὐκαρία...
 κριμα πού λέγεσαι καὶ σὺ τρεῖ ντιστηκί κυρία.
 Ὁ νόθος μόνος πόθος μου καὶ μὴ μὲγάλ' ἰδία...
 ἂν τὸν γεννήσης τέλειμας, δὲν θὰ περνεῖ χυδαία,
 ἀλλήλως θὰ κοριδεύσαι ἀπ' ὄλους τοὺς μέγλους.
 μ' ἔσα κί' ἂν ὡσπρὲς γέματα, μ' ὄσους κί' ἂν ὡσπρὲς μπάλους.
 Ὀπί τούς νομίμους τοκετούς, κυρία μου, ἐχάθηκα,
 αὐτὰ τὰ γνήσια παιδιὰ δὲν ξέρις πῶς ἰγαθήκα...
 εἶνα: σαχλά γεννήματα, κοινὰ καὶ τετριμμένα,
 κί' οὐτ' ἔχουν ὄλορου θηλυτρον καὶ γύπτερον κανίνα.
 Ὁ νόθος τί μυστήριον καὶ τί πολιτειακὸ!...
 εἰς τοῦτον μίσα κρύπτεται ὁ νόος Γαλιτρώς,
 κί' ὅπως μέγλους Βασιλεῖς εἰς τῶν μαχῶν τὸν κτύπον
 ἐχάρει τὸν θρόνον του εἰ' ἕνα μόνον ἴππον,
 ἔτσι κί' ἰγὼ ἐλευθεριάς καὶ πόθος προ αἰώνων
 ὅλα τέρφω σὺζυλα εἰ' ἕνα ἡολιόν μόνον.
 Ἄν τὸν ἰδῶ σὺν χάρισμα θὰ τὸν θαρρῶ οὐράνιον
 καὶ σὰν νὰ βρῆκε ὁ Σωτῆρ καὶ μίσα κί' ἐξῶ δάνειον.
 Βγαλ' ἕνα νόθον, μὴ σὲρ φάμ, καὶ φῦσα με ἰστὴ μούρη...
 λόγῳ τιμῆς σὲ βεβαίῳ πῶς θὰ μᾶς φέρῃ γούρι,
 καὶ τούτ' εἰ σ' ἰστὺς ἐκλεκτοὺς θὰ γίνω ἐκλεκτός
 κί' ὡς ὄπτασια θερινῆς θὰ μᾶς φανῇ νυκτός.
 Καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ γυνυπετιῆς ἔμπρος σου
 ν' ἀκούσης τὴν παρακλήσιν τοῦ προσφιλοῦς ἀνόρου σου,
 καὶ μάθε μου τῶν εὐγένειων μυστηριώδεις λέξεις
 καὶ ξιμαθὲ μου οὐλητῆς τῶν γερανώκτων ἔξει.
 Κάμε τον καὶ βλαστῆμα με...

Η Φ. — Ἄρου τὸν θέλις τόσο
 πιστεύω, ἦλε μὲν μαρι, πῶς θὰ τὸ καθερόθω.
 Ὁ Φ. — Ἦ ντιστηγκί καρδία μου πρὸς σὲ θὰ μίνη δούλη...
 ὦ μὰ σὲρ φάμ, ὦ μὲν μπιμπί καὶ νόθε μου Δρακούλη...
 κἂν Πρίγκιπας σ' ἐγέννησε, κἂν Κόμης, κἂν Βαρόνος,
 εἰς εὐρὴ τὸν μπακιπάκα σου εὐτυχισμένους χρόνος.
 Γιὰ κύτταξι, μὲν πῆτι ἀνφάν, πῶς ἄγρυνεῖ σιμά σου
 ὁ νόθος ὁ παπάκης σου μὲ τὴν θετὴν μαμμά σου.
 Σὺ, περιπόθητε βλαστὲ, ὅτὸ μέλλον σωτηρία
 καὶ σὺ τὸν γηρατειὸν μου ἔλιπς καὶ βακτηρία.
 Ἦ γίννησις σου μόνη μου ἱπιθωμία ἦτο,
 τὰ τέκνα μου τὰ γνήσια γιὰ σὲ τᾶποκρῦττω
 καὶ βλέπω μίς ὅτὸ βλέμμα σου ἀκτίνα ζωσόντων
 καὶ προμαντεύω παλαιστὴν ἀπικρεπῶν ἀγώνων.
 Νὰ μεγαλώσης μὲ χαρὰ, θηρία νὰ διαμάσης,
 μὲ σακαράκα κορτερὴ ὅτὴ μίση νὰ κρημάσης,
 νὰ τὴν βροντᾶς νυχθημέρον ὅτὸ καθὲ πεζοδρόμιον
 καὶ παλληκᾶρι τῆς φακῆς νὰ μὴν ἰπάρχῃ ὄμιον,
 παλληκᾶρις ἢ γλώσσα σου νὰ συχοκλαιῖθ
 πού νὰ τρομάξῃ ἀνθρώπος ὅτὰ μάτια νὰ σὲ ὄθ,
 νᾶσαι καὶ σὺ ἐκιδόντρον γηρὸς καὶ πρῶτο ὀμβολάκι,
 νὰ κόβης πράσσα λάχανα καὶ τὸ νερὸ ὅτ' αὐλάκι,
 ὅπου σημεῖον τοῦ σταυροῦ νὰ κἄνης τὸ νερὸ σου
 καὶ νὰ πουλήσης τὴν γνωστὴν γαιδάρα τοῦ πατροῦ σου,
 καὶ ν' ἀγοράσης ἄντ' αὐτῆς Ἀράπικη φοράδα,
 νὰ κωνηγῆς τὴν Ἀλεπού καὶ καθὲ σουσουράδα,
 περὶ προικῶν νὰ μάχουσαι καὶ νὰ μοχθῆς ἀπύρτως,
 ὅπου ὅτὴ μίση δὲν γαμπροὶ καὶ σὺ νὰ μπαίνης τρίτος,
 ἂν εἰσαι τέλος φῆν ντὶ σιέκλ, φροστῆ τῶν νεωτέρων,
 κωμᾶρι δὲ καὶ κούχημα τῶν ὄου σου πατίρον.
 Ὅπῳταν δὲ κί' ἡ μήτηρ σου ἢ σεβαστὴ κί' ἄγια

εἰ συναντήσῃ ἔριππον κατὰ τὰ Παρλίσινα,
 καλὰ τὸ λέγει, δὲ μὲ πῆ, κί' ἡ φυσιολογία
 ὅτι τὰ νόθα πάντοτε ὑπερτεροῦν τὰ γνήσια.
 Ἐνὸσω, φίλε σὺζυγε καὶ μισοκακομείρη,
 γηνησὸς ἐχάμεν καρπούς ἐν β'λέπταμ χαίρι,
 μὰ τῶρα κυτταξὲ παιδί φουρῆς, μὲ φῶρᾶ ...
 μὲ τὴν Αὐλήν τῆς Ἀλεπούς σκοπῶν τὴν εὐρᾶ,
 λιπαίνε δὲ τὸν εὐγένειαν τὰ ρόδα καὶ τὰ κρινᾶ
 τῆς εὐγένειος φορέας του ἡ καθὲ καθβάλινα,
 κί' ἔλθασμονήθῃ εἰ' αὐτοῦ ὁ παλαῖος μας ὄνος
 κί' εἶμαι κυρία Βαρόνης κί' εἶσαι καὶ σὺ Βαρόνος,
 κί' εἰς τελετάς λαμποκοπῆ μ' ὀλόγρυσα σεητήρια
 κί' ἰπτορεμῶ τὸ γένος μας ὅστους ὄρομεις καὶ ὅτὰ σπῆτι.
 Λοιπὸν θὰ γίνουσι οἱ χοροὶ, κυρία μου μαρρίδα,
 κί' ἰτομάσε τὰ δεινὰ καὶ τὰ ναναγκαῖα ὄλα.
 Σίρεις πῶς μὸδα κατ' αὐτὰς ἱπικρατεῖ μεγάλη
 νὰ δίδουται μπάλ μπλάν καὶ ρόζ, κούκινου κί' ἄσπρου μπάλιν.
 Τίτοισις χοροῦς σεριζμᾶν θὰ ὀσομειν κί' ἡμῆς,
 κί' εἰς μὲν τὸν ἄσπρον θὰ κληθῶν ἀνύπανδροι καὶ Μίς,
 ἦγουν θὰ προσκαλωσῶμεν τὰς νέας καὶ τοὺς νέους,
 πῶς δὲν ἰστοκᾶνῶθησαν μὲ γάμους κί' ὕμεναίους.
 Πᾶς ἄγαμος ἀπρόκλητος ὅτῳν μπάλο δὲν θὰ μίνην,
 θὰ προσκληθῶν κί' ἰργίνεθαι ἀπὸ τὸ Ἰπουργεῖον,
 κοντολογῆς, κυρία μου, τὸ σπῆτι μας θὰ γίνῃ
 ὡς ἕνα εἶδος Λύκειον καὶ Παρθενάγειον.
 Οὐχ ἦττον θὰ καλιώσωμεν εἰς τοῦτον τὸν χορὸν
 καὶ Βαρονίος μερικᾶς ἐκ τῶν ζωντοχηρῶν,
 γιὰτὶ μακρὰ μ' ἰδίαθε τῶν ἀνθρωπίνων πείρα
 πῶς καθεμᾶ τὸ πού λέγεται καὶ ζῆ σὰν ζωντοχηρᾶ
 πρίπει νὰ κατατάσσεται, καθὼς καὶ σὺ τὸ κρινεῖς,
 εἰς τῶριον τὸ μεταξὺ παρθίνου καὶ δεσποίνης.
 Ὅτῳν κούκινου θὰ προσκληθῶν οἱ ἐγγαμοὶ κί' οἱ χῆροι,
 εἰς δὲ τὸν μᾶλλον τὸν χορὸν, πού θάναι πανηγύρι,
 θὰ προσκληθῶν ἀνύπανδροι κί' ἀνδρόγυνα συνάμα,
 καθὲ παρθίνος, δεσποίνης, καὶ ζωντοχηρᾶ ντάμα.
 Λοιπὸν θὰ προσκλητήρη γι' αὐτοὺς τοὺς μπάλους γράψῃ
 καὶ σκούπισε καὶ πάστρεψε καὶ τινάζε τὰ στρώματα,
 καὶ ὅτῳν Λιζέ καὶ ὅτῳν Ὁβραὶ κατεπιστευμένους ράψῃ
 τρεῖς ντουαλίταις τοῦ χοροῦ, πού νᾶχουν τρεῖς χρώματα.

Ὁ Ψ | ψυχῆ μου ὅτὰ Πατήσια!...
 τὸ Ρωμαϊκὸ θ' ἀνάξη,
 κί' ὅπου ὄρῃ δὲν καταπρίσσει
 τὴν μπακιρά ἐχουν θάψει,
 καὶ θλιμμένη καὶ πεθῆ,
 καὶ ὀλίμην καὶ πεθῆ
 μὲ τὸ παίρι σου μαλὶ
 σῦρε τότε νὰ τὴν κλαῖς
 καὶ γιὰ μπάλους νὰ τῆς λῆς.

Ὁ Δόρυδος κορορεύεται καὶ δὲξᾶν ἀνετρέφεται.

Σῆχος καὶ πάλι μῦτη μου...
 ὁ Βασιλεῖς ὅτὸ σπῆτι με...
 ἰδοῦ τον!... φθάνει, φθάνει
 ἱπικρατεῖ νὰ κἄνη.

Ἐπισκέψῃ Βασιλικὴ!...
 ὁ σπῆτος μου κλωτᾶ...
 καὶ νὰ μὴν εἰμ' ἰγὼ ἔδει
 γιὰ νὰ τὸν κᾶνε τοᾶ.